

5. Що таке ICO та чи варто інвестувати через нього [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://www.bakertilly.ua/news/id1358>.

УДК 339.9

Малюга В.А., Панчук К.В.,

«Фінанси і кредит», 4 курс

Науковий керівник - Нагорна О.В.,

к.е.н, доцент кафедри корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Моделі соціального інвестування

Останніми роками в розвинених країнах з ринковою економікою особлива увага зосереджується на соціальній сфері. Тому, питання організації основних принципів та форм функціонування моделей соціального інвестування потребують особливої уваги.

На основі дослідження теоретичних засад соціального інвестування, його змістовного наповнення, еволюції форм інвестування, класифікації інвестицій, можна зробити висновок, що головна відмінність соціальних інвестицій від інших їх видів і форм полягає у більш масштабних (за сферою впливу) результатах вкладень за відсутності прямих економічних (фінансових) зисків від вкладання ресурсів в об'єкти інвестування.

Загалом, організація системи фінансування соціальної сфери у різних країнах світу є специфічною та формується під впливом наявних історичних, ментальних, економічних та політичних умов розвитку держави. В більшості випадків ставлення суспільства та суб'єктів господарювання до інвестицій у соціальну сферу є ідентичним з наявною економічною та соціальною політикою країни.

Соціальне інвестування варто окреслити двома характеристиками:

- по-перше, як процес вкладання індивідами, підприємствами, державою та громадськими організаціями фінансових та нефінансових активів у розвиток соціальної сфери та підтримку належного рівня життя населення країни;
- по-друге, як окремий економічний процес, що знаходиться під впливом визначеного кола факторів та втілюється на основі впровадження певних технологій та принципів реалізації, – основною метою здійснення якого є отримання максимального соціального та економічного ефекту від впровадження інвестиційних проектів.

Враховуючи, що результатом здійснення соціальних інвестицій є зростання якості життя, слід використати комплексний підхід щодо оцінки основних компонентів рівня та якості життя населення за такими групами як: рівень добробуту населення; безпека життя; доступність соціальної інфраструктури; житлові умови; можливості реалізації у сфері праці; суспільно-політичне середовище; наявний людський капітал; можливості духовного розвитку тощо.

Також, поряд із соціальним інвестуванням великого розповсюдження в багатьох країнах світу набуло таке поняття, як соціально відповідальне інвестування. Соціально відповідальне інвестування передбачає обов'язкове урахування соціальних, моральних та екологічних наслідків інвестування. В більшості країн світу, соціальна відповідальність є невід'ємним елементом існуючої етики ведення бізнесу[1].

Отже, в контексті дослідження можна сформувати такі основні моделі соціального інвестування, як: патерналістська, демократична та ліберальна.

Основною особливістю моделі соціального інвестування, що базується на принципах патерналізму є домінування видатків держави на розвиток соціальної інфраструктури та підтримки соціальних проектів, у цьому випадку державний бюджет виступає головним каналом перерозподілу коштів[2].

Демократична модель соціального інвестування базується на принципах паритетності у здійсненні фінансового забезпечення. Для цієї моделі є характерною майже рівноправна участь держави, бізнесу та індивідів у формуванні соціального середовища та здійснення соціальних послуг. У даному випадку видатки бюджету, страхові внески працівників та роботодавців на соціальні заходи є рівними, а основним каналами перерозподілу коштів виступає держава та інші приватні соціальні фонди, що знаходяться під контролем держави [2].

Ліберальна модель соціального інвестування є характерною для таких країн, як Великобританія та США. Її ключовою рисою є мінімальне залучення держави до формування та функціонування соціальної сфери. Інвестиційну основу утримання соціальної сфери в першу чергу складають приватні збереження та надходження. Держава у цьому випадку відіграє лише функцію спостережного органу, та здійснює підтримку відповідного рівня життя лише найбільш вразливого населення у якості надання їм адресної допомоги [3].

Слід зазначити, що Україна знаходиться сьогодні на етапі, коли дуже важливим стає визначення пріоритетів та ключових механізмів розвитку соціальної сфери в майбутньому, і в даному випадку більш ефективним бачиться поступове здійснення переходу до більш ліберальних форм у організації соціального інвестування, адже держава не повинна заохочувати утриманство, вона повинна виступити в якості інтелектуального інформаційного центру, який допомагає сформувати середовище самозабезпечення.

Список використаних джерел:

1. Посібник із КСВ. Базова інформація з корпоративної соціальної відповідальності /Кол. автор.: ЛазоренкоО., КолишкоР. таін. — К.: Видавництво «Енергія», 2015 — 96 с.
2. *Сидорина Т.Ю.*, История и теория социальной политики: Учебное пособие. — М., 2015. — с.469-471.

З.Доренко К.С., Социальная политика США, стран ЕС и России на современном этапе: приоритеты, принципы, правовое обеспечение / К.С. Доренко // Право и управление XXI век. — 2016. — №2. — с.16-19.

УДК336.1:352:338.244.47(477)

Маринов Д.М.,

студент 42, групи ФЕФ

Одеський національний економічний університет

Місцеві фінанси в умовах децентралізації України

Однією з найбільш визначальних реформ з часів проголошення незалежності України є децентралізація владних та фінансових повноважень держави на користь органів місцевого самоврядування.

Головним завданням удосконалення системи державного управління та територіальної організації влади, яка здійснюється сьогодні, є формування ефективного місцевого самоврядування, створення належних умов для проживання громадян та надання їм високоякісних та доступних публічних послуг. Досягнення зазначених цілей неможливе без належного рівня економічного розвитку територій та їх фінансового забезпечення. [1]

В системі місцевих фінансів центральне місце належить місцевим бюджетам, які, з одного боку, є документальним носієм місцевих фінансів, а з іншого – являють собою план утворення й використання фінансових ресурсів, необхідних для забезпечення виконання завдань органів місцевого самоврядування. Їх самостійність ґрунтується власними та закріпленими за ними загальнодержавними доходами, а також правом самостійно визначати напрями використання коштів місцевих бюджетів. [2, с. 1]

Процес децентралізації, тобто передачі повноважень від центральних органів влади до місцевих, ґрунтується на Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади, законах України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» (05.02.2015)